

Győr, 1909. január 31. – Budapest, 1993. május 20.

Hat félévet a bécsi egyetemen tanult, majd a pécsi orvostudományi egyetemen 1933-ban szerzett általános orvosi oklevelet. Első munkahelyén a pécsi egyetem belgyógyászati klinikáján gyakornok, majd tanársegéd volt. 1938-ban tette le a belgyógyász szakorvosi vizsgát. A második világháború idején munkaszolgálatos, majd deportált. 1945-ben tért haza, korábbi munkahelyén adjunktus, 1948-tól intézeti tanár, az egyetemen a belgyógyászati diagnosztikai előadója, 1947-től egyetemi magántanár. 1945-ban belépett a Magyar Kommunista Pártba, 1948-ig az egyetemi pártszervezet titkára volt. 1950-ben alezredesi rendfokozatban a Magyar Néphadsereg Központi Katonai Kórház Belgyógyászati Osztály osztályvezető főorvosa lett, a következő évtől 1957-ig a néphadsereg ezredesi rendfokozatú főbelgyógyásza, majd a Magyar Néphadsereg 1958-tól vezérőrnagyi rangú egészségügyi csoportfőnöke. 1968-ban leszerelt, kinevezték az egészségügyi miniszter első helyettesévé. Beosztásából 1973-ban felmentették, az Orvostovábbképző Intézet tanszékvezető egyetemi tanára és rektora lett, 1978-tól nyugdíjas tanácsadó. 1970 és 1973 között az ENSZ Egészségügyi Világszervezet orvos-továbbképzési szaktanácsadója volt. Elvégezte a Marxizmus-Leninizmus Esti Egyetemet, 1952-ben az orvostudomány kandidátusa, 1966-ban doktora lett.